

# community

The New Apostolic Church around the world

03/2026/LT

## Viena bažnyčia, viena Dvasia, nauja vadovybė



*Leidyklos skiltis*  
Dangaus prisilietimas  
žemėje

*Pamaldos*  
Garstyčios grūdelis – mažas  
tikėjimas, didelis poveikis

*Doktrina*  
Šventoji Vakarienė –  
liturgijos centras

New Apostolic Church  
International



# Dangaus prisilietimas žemėje

Mieli broliai ir seserys,

praėjo tik kelios savaitės nuo mano įšventinimo vyriausiuoju apaštalu. Esu jums be galo dėkingas už jūsų maldas, paramą ir visas malonias mintis bei sveikinimus. Būkite tikri: meldžiuosi už jus visus.

Šios Sekminės mums reiškė daug daugiau nei bažnyčios vadovybės pasikeitimą. Dėmesys buvo sutelktas į Šventosios Dvasios išliejimo ir visko, ką jis daro, atminimą. Jis kreipia mūsų žvilgsnį į Jėzų Kristų – taigi, ir į tiesą, kuri suteikia mums atramą bei orientyrą.

Jėzuje atpažįstame, kas mums yra Dievas: ne tolimas, ne tylus, ne abejingas, bet Dievas, kuris ateina, nusižemina ir tampa žmogumi, kad būtų su mumis. Jis dalijasi mūsų gyvenimu bei kančiomis, ir net ten, kur yra neapykanta, smurtas ir panieka, jis atsako su meile: „Tėve, atleisk jiems.“

Tiems, kurie tokiu būdu žvelgia į Kristų, mūsų metų šūkio žodžiai tampa pažadu: „Nebijok, vien tikėk!“ Laikais, kai daugelis žmonių yra neužtikrinti, nerimauja ir bijo, tai yra dieviškas Guodėjo atsakymas – nes tobula meilė išveja



Nuotrauka: Tarptautinė NAB

baimę. Tegul Kristaus meilė paliečia mūsų širdis, kad baimė prarastų savo galią.

Dievas tave myli, tavęs trokšta ir be galo brangina – lygiai kaip ir tavo artimąjį.

Sekminės dovanoja širdies kalbą – kalbą, kuri jungia, pakylėja ir atneša ramybę. Ten, kur kalbama šia kalba, žemėje prasideda kažkas dangiško.

Su nuoširdžiais linkėjimais, Jūsų



Helge Mutschler

# Garstyčios grūdelis – mažas tikėjimas, didelis poveikis



Nuotraukos: Vakarų Vokietijos NAB



Pamaldos su tuometiniu vyriausiojo apaštalo padėjėju Helge Mutschler 2026 m. vasario 1 d. Lindlare (Vokietija)

Luko 17,5-6:

*Apaštalai prašė: „Sustiprink mūsų tikėjimą“. O Viešpats atsakė: „Jei turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdelį ir įsakytumėte šitam šilkmedžiui: 'Išsirauk ir pasisodink jūroje', – tai jis paklausytų jūsų.“*

Sena patarlė sako: „Senų medžių persodinti negalima.“ Tai taikoma vyresnio amžiaus žmonėms, o kartais ir jaunesniems, kurie gali būti labai prisirišę prie tradicijų ir mąstymo būdo, bei prie jų pripratę visą gyvenimą. Kartais tai sakoma ir apie vyresnio amžiaus žmones, kuriems galiausiai tenka išsikelti iš savo namų, galbūt į slaugos namus, o tai daugeliui vyresnių brolių ir seserų yra labai, labai sunku. Seno medžio nepersodinsi ir juo labiau nei šilkmedžio, nei figmedžio, apie kurį kalbėjo Jėzus, kalbėdamas savo mokiniams.

Figmedžio kamienas yra nelabai gražus, bet su labai, labai giliomis šaknimis. Figmedžio šaknys yra tokios gilos, kad praktiškai neįmanoma jo persodinti. Tai galbūt įmanoma su didžiulėmis specializuotomis mašinomis, bet tai iš esmės tas pats, jei Jėzus su savo mokiniais stovėtų šalia „Empire State“ dangoraižio ir sakytų: „Jei turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdėlį, galėtumėte pasakyti „Empire State“ dangoraižiui: išsirauk ir persisodink Hadsono upėje.“

Biblijos ištrauka perteikia kitokį jausmą, kitokį gyvenimo būdą. Mintis apie šilkmedžio išrovimą ir persodinimą sukelia tokį jausmą: yra jėga, kuri peržengia ribas. Neįmanoma tampa įmanoma. Yra lengvumas, yra džiaugsmas, kažkas visiškai kitokio, apie ką kalba Jėzus Kristus.

Reikia atsižvelgti į kontekstą: koks yra šios Biblijos ištraukos kontekstas? Svarbios yra keturios eilutės prieš ją: Luko 17, 1–4 eilutės. Jėzus kalba savo mokiniams ir jiems tai pabrėžia: bus pagundų, puolimų iš išorės. Būsime gundomi nusidėti. Būsime gundomi bet kokiomis priemonėmis atsisakyti tikrojo tikėjimo. Bet kas dar blogiau: bus puolimų iš vidaus. Patirsite konfliktų tarpusavyje. Gali kilti ginčų. Gali būti nuoskaudų.

Jei tavo brolis ar sesuo ateina pas tave ir gailisi, kad tave įskaudino, atleisk jam ar jai. Bet kaip dažnai turėtume atleisti? Tai nėra taip lengva. Taip, sako Jėzus, tai nėra lengva. Bet turėtumėte atleisti septynis kartus. Kasdien. Septyni yra pilnas skaičius. Jėzus nesako: taip, turėtumėte atleisti 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 kartus, o kai pasieksite septintąjį atleidimą ir jūsų brolis sugrįš aštuntąjį kartą, tada turėtumėte sakyti: „Ne, daugiau neatleisiu.“ Jis tikrai ne tai turi omenyje. Tai pilnas skaičius. Jėzus sako: „Tu visada turi atleisti, visada būk pasiruošęs atleisti.“

Žinome, kaip kartais atrodo sunku, kaip neįmanoma atleisti. Todėl galime suprasti, kodėl mokiniai Jėzui pasakė: „Viešpatie, tai sunku, tai neįmanoma. Prašau, sustiprink mūsų tikėjimą, kad galėtume tai padaryti.“ Taip, šia fraze „sustiprink mūsų tikėjimą“ mokiniai galbūt turėjo omenyje: „Jėzau, mums reikia didesnio tikėjimo. Mums reikia geresnio tikėjimo. Mums reikia tobulesnio tikėjimo, galingesnio tikėjimo. Mums reikia tikėjimo, kuris leistų mums geriau melstis, kuris leistų mums savo tikėjimu daryti didesnę įtaką.“

Ar pažįstate tą jausmą, tą ilgesį? O Dieve, jei tik turėčiau didesnę tikėjimą, jei tik galėčiau geriau melstis, jei tik galėčiau geriau priimti Dievo žodį bažnyčioje, jei tik galėčiau visa tai daryti geriau, stipriau ir galingiau. Tada galėčiau melstis už savo ligą. Tada galėčiau daug geriau susidoroti su savo gyvenimo situacijomis. Tada galėčiau daug geriau susidoroti su sąlygomis šioje žemėje. Man būtų daug lengviau.

O, jei tik būčiau kaip tie senovės tikėjimo didvyriai, kaip Mozė. Izraelio tauta emigravo, pabėgo iš Egipto. Ir tada jie stovėjo ten prie Raudonosios jūros,

Egipto armija, prisivijusi izraelitus, sekė už nugaros. Jie matė vežimus horizonte ir troško grįžti į Egipto vergiją. Ir tada atėjo Mozė, tas tikėjimo didvyris, ir tarė: „Nebijokite, Viešpats kovos už jus.“ Jei tik galėčiau būti tikėjimo didvyriu kaip Mozė.

Tai būdinga, būdinga šiam pasauliui, kuriame gyvename. Vis stipresnis, vis galingesnis. Turiu kovoti. Turiu atsistoti ant pakylos viršaus, pirmoje vietoje. Nes silpnieji nevertinami. Silpnasis, tas gale, važiuojantis vežime kartu su šluotomis, pamiršamas, jis nesiskaito. Tu turi kovoti. O jei reikia, pasitelkti alkūnes, parodyti jėgą ir viską išsikovoti. Tai įprasta perkelti ir į tikėjimo gyvenimą. Ir tokioje situacijoje, tokiaame tikėjimo įsivaizdavime ateina Jėzus ir sako: „Jei turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdėlį.“

Nesu žemės ūkio ekspertas, bet girdėjau, kad tuo metu garstyčių sėklos buvo mažiausios žinomos sėklos. Septyni šimtai sėklų sudaro vieną gramą. Norint pamatyti tokią mažą garstyčių sėklą plika akimi, reikia gerų akinių. Jei turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdėlį... Net ir mažiausias tavo tikėjimas, beveik sugniuždytas tikėjimas, yra svarbus Viešpaties Jėzaus Kristaus akyse. Nėra

*Nėra svarbiausia,  
kad turėtum didelį  
tikėjimą. Svarbiausia,  
kad turėtum bent mažą  
tikėjimą į didįjį Dievą.*



*Apie tai ir yra šis žodis: peržengti mums žinomas ribas. Tai apie naują lengvumą, apie naują santykį.*

svarbiausia, kad turėtum didelį tikėjimą. Svarbiausia, kad turėtum bent mažą tikėjimą į didįjį Dievą. Jei turi bent mažą tikėjimą į didįjį Dievą, tuomet gali išrauti medžius su šaknimis. Bet tu negali išrauti medžių ne todėl, kad nesi toks stiprus ir toks didelis, bet todėl, kad Jėzus Kristus yra didis tavyje, nes Jėzus Kristus yra galingas silpnuosiuose.

Garstyčios grūdelio tikėjimas yra apie nuoširdų tikėjimą. Tikrą tikėjimą, tikėjimą, kuris iš tiesų svarbus. Mūsų metų šūkis: Nenusigąsk, vien tikėk. Taip, bet ką reiškia šis „vien tikėk“? Šis „vien tikėk“ yra paprastas, nuoširdus tikėjimas, garstyčios grūdelio tikėjimas. Tikėjimas, kuris nesiremia vien savo jėgomis. Aš esu stiprus arba privalau būti

stiprus. Bet kas, jei nesu stiprus? Šis nuoširdus tikėjimas, šis garstyčios grūdelio tikėjimas, paprastai ir nuolankiai pasitiki Viešpačiu Jėzumi.

Šis tikras tikėjimas, šis paprastas tikėjimas, būti tikinčiu šia prasme reiškia tikėti Viešpačiu Jėzumi. Tikėti, kad Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, tapo žmogumi. Tikėti, kad jis gyveno ir veikė šioje žemėje, kad tai ne simboliai, ne gražios, nuostabios istorijos, o tikri istoriniai įvykiai. Tikras tikėjimas reiškia tikėti, kad Viešpats Jėzus Kristus nužengė ant kryžiaus, kad galėtų būti ten, kur esame mes, kad išgirstume jo besąlygišką „ne“ nuodėmei, ir jo „taip“ tau ir man kaip nusidėjėliams, kad galėtume pajusti, kad galėtume suprasti, jog jis yra su mumis, mūsų nuodėmėje, net mūsų mirtyje. Šis tikras tikėjimas tiki, kad jis mirė ant kryžiaus. Šis tikras, paprastas tikėjimas tiki, kad jis prisikėlė trečią dieną, kad mirtis negalėjo jo sulaukyti. Tikras tikėjimas tiki, kad jis įžengė į dangų, sėdi Dievo dešinėje, viską laiko savo rankose ir iš ten sugrįš.

Šis tikrasis tikėjimas, šis garstyčios grūdelio tikėjimas, yra vargingas, paprastas ir nepretenzingas tikėjimas, nejuočiantis poreikio desperatiškai ir atkakliai kovoti savo jėgomis; tai veikiau paprastas, nuolankus ir nepretenzingas tikėjimas, kuris pasiduoda. O dabar įgyvendinkime tai praktiškai. Ką tai reiškia?



Pirmoji tema: kančia. Neseniai girdėjau apie atvejį, kai situacija buvo pakankamai bloga: senatvė ir sunki liga. O tada, be viso to, išgirstama katastrofiška diagnozė. Tokiais atvejais kyla mintis: taip, dabar turiu atsiklaupiti ir turiu sugebėti melstis taip, kad ši problema išnyktų. Tiesiog turime teisingai tikėti. Bet kas, jei tai nepadės? Sese, broli, kuriuos tai paveikė ir kurie kenčiate, linkiu, kad nepaisant daugybės abejonių galėtumėte bent truputį pasitikėti savo Viešpačiu Jėzumi Kristumi. Linkiu, kad galbūt šiose pamaldose ar šią popietę, kitą savaitę, iš Dievo ateis maži šviesos blyksniai – tiesiai į tavo kančią. Kur galėsi jausti, kur galėsi patirti: taip, galiu tai paleisti. Esu šioje siaubingose situacijoje, galbūt niekada nebus pasveikėsiu, bet jaučiu, kad matau mažitį vilties spindulėlį. Jaučiu, kad šis didis Dievas darbuojasi, jog ateitų diena, kai nebus kančios, nebus verkimo, nebus skausmo, nebus ašarų ir nebus mirties. Nėra blogai, kad abejoji. Galbūt gali tikėti truputį labiau. To pakanka. Šis mažas, šis mažitis tikėjimas, šios tikėjimo akimirkos labai, labai daug reiškia tavo Gelbėtojo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus akyse.

Antroji tema: mūsų Dievo paveikslas. Pastaraisiais metais Dievo paveikslai giliai išsiskaidė daugelio mūsų brolių ir seserų širdyse, įleisdami gilius šaknis kaip šilkmedis: Dievas baudžia. Arba, pas Dievą, jūs turite atlikti šį bei tą ir

labai konkrečius darbus, kad patektumėte į dangų. Aš turiu garstyčios grūdėlio tikėjimą ir tikiu, kad neįmanoma tampa įmanoma. Kad kartu galime sukurti kitokį Dievo paveikslą. Tu sėdi bažnyčioje ir galbūt patyrei tai praėjusį trečiadienį, praėjusį sekmadienį. Buvo kalbama apie tai, jog Dievas yra meilė. Ir tada tu pagalvojai sau: nežinau, mano Dievo paveikslas, kurį turiu susiformavęs jau 60 metų, galbūt yra neteisingas. Galbūt šis Dievas iš tikrųjų yra meilė, ir tai yra garstyčios grūdėlio tikėjimo akimirkos. Laikykitės šių mažų akimirkų ir tada neįmanoma tampa įmanoma. Tavo širdyje išsiskaidys visiškai kitos šaknis – Dievo, kuris iš tiesų nori gero, kuris stovi už tavęs, supa tave iš visų pusių, nori tave saugoti ir lydėti, teikti tau laimę ir džiaugsmą, ir kurio niekas kitas nedomina, tik užmegzti su tavimi ryšį bei amžinai gyventi su tavimi. Jis yra meilė. Linkiu tau tai atpažinti tokiomis mažomis, garstyčios grūdėlio dydžio tikėjimo akimirkomis.

Trečioji tema: mūsų nuodėmė. Nuodėmė išsiskaidė. Geriausiai pažįstame save ir žinome, kokia yra mūsų „mėgstamiausia“ nuodėmė ir apie ką nuolat galvojame: kodėl vėl įkritau į tuos spąstus? Taigi, brangus Dieve, dabar, po šių pamaldų, aš tikrai susiimsiu ir visiškai ją išrausiu, ir man pasiseks. Bet tu nesupranti, kad niekada nepasieksi sėkmės vien savo jėgomis. Reikia tik garstyčios grūdėlio



tikėjimo, to paprasto tikėjimo, kuris tiesiog tiki, jog Jėzus Kristus ant kryžiaus Tėvui pasakė: „Tėve, atleisk jiems.“ Ir kad šis Jėzus Kristus ant kryžiaus pažvelgia į jus ir sako: „Aš nugalėjau ir noriu paimti tave už rankos. Ar pabandyti dar kartą kartu su manimi? Aš nugalėjau pasaulį, nuodėmę. Ateik su savo mažu, tikru, paprastu garstyčios grūdelio tikėjimu, kuris tiesiog atsiduoda mano rankoms, ir pamatysi, kartu rasime kelią iš šios nuodėmės duobės.

Ketvirtoji tema: atleidimas. Kitų žmonių atvaizdai įsirėžę mūsų širdyse. Šis bendradarbis, šis bendramokslis, šis kaimynas. Kad ir kas nutiktų – mes juos pažįstame, mes jį pažįstame, mes pažįstame jo senelius, jo tėvus, o obuolys nuo medžio toli nerieda, jie visi tokie buvo, nieko negali padaryti, jie tiesiog tokie. Jie tave įskaudino ir visiškai neįmanoma pasiekti atleidimo ar susitaikymo. O kas toliau? Taip, taip, aš tai patyriau. Neseniai, po pamaldų bažnyčioje. Tikėjimo broli. Tikėjimo sesuo. Jis ją įskaudino prieš daugelį, daugelį metų. Tada pamaldos buvo apie atleidimą, bet ne apie atleidimą, gimstantį iš mūsų pačių stiprybės: aš galiu tai padaryti pats. Tai ta pati tema: garstyčios grūdelio tikėjimas. Leisti sau patekti į Jėzus Kristaus rankas, pasitikėti, kad jis paims mus už rankos ir sukurs kitokį paveikslą mūsų širdyse, kitoks mūsų artimo paveikslas pražys mumyse. Jiedu susitaikė po pamaldų bažnyčioje.

Aš klausiausi jų istorijos; tai atrodė visiškai neįmanoma. Ir aš žinau, kad atleidimo tema yra labai sunki. Kartais jau būna padaryta tokių baisių dalykų. Atleidimas gali būti viso gyvenimo siekis. Arba kažkas, kas tiesiog neįmanoma šiame gyvenime. Tai suprantama. Tačiau žinia yra tokia: nebūkite tokie griežti, leiskite sau patekti į Jėzus Kristaus rankas ir tikrai pamatysite, kad net su savo artimu, kuris galbūt jums padarė baisių dalykų, galbūt neįmanoma taps įmanoma – kas žino? Apie tai ir yra ši žinia, apie mums žinomų ribų peržengimą. Apie naują lengvumą, apie naujus santykius.

Kita tema: padėtis mūsų visuomenėje ir dėl jos jaučiama baimė. Ji juntama visur, kur tik pažvelgsi į tai, kas vyksta pastaruosius ketverius ar penkerius metus. Tiek daug baimės. Tiek daug baimės išaugo ir giliai įsišaknijo žmonių širdyse. Linkiu mums visiems – ir atrodo beveik neįmanoma, atsižvelgiant į realijas, kurias patiriame, – kad vis dėlto pavyktų patekti į mūsų brangaus Viešpaties Jėzus Kristaus rankas. Kad retkarčiais pasitaikytų akimirkų, garstyčios grūdelio tikėjimo akimirkų, kai pajustumė: gyvenimas tęsiasi. Viskas yra Dievo rankose. Jis laiko visus pasaulio įvykius savo rankose, ir ne viskas eis į pragarą, ir ne viskas baigsis visiškoje tamsoje. Viešpats Jėzus ateis, ir link mūsų ateina didingi dalykai. Linkiu mums, kad tokios mažos akimirkos, ši viltis ir ši šviesa, ir toliau kiltų mumyse.



Dar viena tema: misija. Matome mūsų bendruomenių realijas – vis tuštėjančius suolus ir visuomenės sekularizaciją. Tada Jėzus sako: „Taip, bet eikite ir skleiskite tikėjimą, krikštykite ir mokykite.“ O mes manome, jog tai neįmanoma, visiškai neįmanoma. Šių žmonių, šių figmedžių, persodinti negalima. Tai neįmanoma. Nesąmonė! Tiesiog atsiduokime Jėzaus Kristaus rankoms ir vykdykime savo misiją. Būkime su juo vėl ir vėl susiję, kiek galime, savo paprastu, nuolankiu, nepretenzingu tikėjimu ir darykime, ką galime. Mažas adatos dygsnis, mažos pražystančios akimirkos, maži geri darbai, mažos maldos už savo artimą ir taip toliau.

Paskutinioji tema: mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus sugrįžimas. Sakome, kad, žvelgiant protu, tai atrodo neįmanoma. Kai kurie broliai ir seserys –čia turime atsižvelgti ir į mūsų bažnyčios istoriją – dėl šios minties jaučia baimę. O kaip trokštu, kad link Viešpaties Jėzaus Kristaus sugrįžimo artėtume ne su baime, o su džiaugsmu. Taip, žvelgiant protu, tai visiškai neįmanoma. Kaip turėtume tai įsivaizduoti? Ateina Viešpats Jėzus, Taikos karalystė ir prisikėlimas – visa tai taip nežinoma, taip nesuvokiama. Bet galbūt galime pasakyti: „Mielas Viešpatie Jėzau, aš sunkiai galiu tuo patikėti. Kartais mane apima didelės

abejonės, o kartais bijau. Bet aš tiesiog leidžiu sau atsiduoti į tavo rankas.“ Tada ateis diena, kai nebeturėsime klausimų, nes matysime jį tokį, koks jis yra. Viešpats Jėzus tiesiog nori šį rytą giliai įspausti į mūsų širdis – aš taip jaučiu: „Nekovokite, nebūkite tokie įsitempę! Nepasikliaukite tiek daug savo jėgomis! Verčiau pasitikėkite mano jėgomis. Aš esu stiprybė. Aš esu ateitis. Aš esu gyvenimas. Aš esu prisikėlimas. Aš esu šviesa, viltis ir ateitis. Tu gali tiesiog leisti sau atsiduoti į mano rankas ir tada pajėgsi išrauti medžius.

## ESMINĖS MINTYS

Užtenka vos vieno garstyčios grūdelio tikėjimo į Jėzų Kristų, nes svarbi ne mūsų stiprybė, o Dievo darbas mumyse. Ypač kančioje, kaltėje, baimėje ir konfliktuose Jėzus kviečia tai paleisti ir pasitikėti juo. Tie, kurie atsiduoda į jo rankas, patiria viltį, atleidimą ir galimybę, kad net neįmanoma tampa įmanoma.

## Apaštalo F.-W. Otten pamaldos Vilniaus NAB bendruomenėje

Balandžio 19 d. apaštalas F.-W. Otten, lydimas vyskupo A. Strelčiūno, krašto vyresniojo A. Andrijanov, kunigų V. Šeškaus ir G. Oliinyk, laikė pamaldas Vilniaus NAB bendruomenėje. Pamaldoms apaštalas paėmė Žodį iš Šventojo Rašto: „Nė vienas, uždeges žiburį, nevožia jo indu ir nekiša po lova, bet stato j žibintuvą, kad ateinantys matytų šviesą“ (Lk 8, 16). Prie altoriaus patarnavo vyskupas A. Strelčiūnas ir krašto vyresnysis A. Andrijanov. Pamaldose dalyvavo tikintieji iš Varėnos, Vievio, Kauno, Marijampolės, Kėdainių ir Švenčionių bendruomenių.



Apaštalo F.-W. Otten pamaldos Vilniaus NAB bendruomenėje

## Apaštalo F.-W. Otten pamaldos Panevėžio NAB bendruomenėje



Apaštalas F.-W. Otten su bažnyčios tarnais Panevėžyje

Popietines balandžio 19 d. pamaldas apaštalas F.-W. Otten laikė Panevėžio NAB bendruomenėje. Apaštalą lydėjo vyskupas A. Strelčiūnas, krašto vyresnysis A. Andrijanov, evangelistas E. Gavėnia, kunigas J. Audickas. Pamaldas apaštalas laikė Žodžiu iš Šventojo Rašto: „Norėdamas pasiteisinti, anas paklausė Jėzų: ‚O kas gi mano artimas?‘ ... Jis atsakė: ‚Tas, kuris parodė jam gailėstingumą.‘ Jėzus atsakė: ‚Eik ir tu taip daryk.‘“ (Lk 10, 29, 37) Prie altoriaus patarnavo vyskupas A. Strelčiūnas. Dviem sieloms iš Šiaulių ir Pakruojo NAB bendruomenių suteiktas Šventasis Paženklimas. Apaštalas F.-W. Otten išleido j poilsį diakoną Osvaldą Petrauską, kuris nuo 2011 metų atliko savo tarnystę. Apaštalas davė pavedimus bendruomenių vadovams. Evangelistas E. Gavėnia paskirtas Šiaulių, ir kunigas J. Audickas – Rokiškio bei Pakruojo bendruomenių vadovais. Pamaldose dalyvavo broliai ir seserys iš Šiaulių, N. Akmenės, Radviliškio, Pakruojo, Rokiškio bendruomenių.

## „Kai prabyla garsai - prabyla širdys“

Klaipėdos NAB bendruomenė ir svečiai balandžio 25 d. klausėsi nuostabaus koncerto, kuriame dalyvavo Stasio Šimkaus konservatorijos mokytojos ir studentės, Klaipėdos Vitės ir Gedminų progimnazijos mokiniai bei jų tėveliai. „Štai ir nuskambėjo pirmasis respublikinio vokalinio-instrumentinio muzikos projekto „Kai prabyla garsai 2026“ koncertas, skirtas Motinos dienai. Koncertas buvo apgaubtas meilės, šilumos, vienybės ir bendruomeniškumo. Tai netradicinio formato renginys: jame nebuvo komisijų ar vertinimų, tik didelė dainuojančių vaikų ir šeimos narių bendrystė. Ateityje tikimės sukviesti dar daugiau muzikuojančių ir meną mylinčių žmonių ne tik iš Klaipėdos, bet ir iš kitų šalies miestų. Tad sakau – iki susimatymo!“ – sakė projekto įkvėpėja Edita Šuipė.



Koncertas Motinos dienai Klaipėdos NAB bendruomenėje

## JUOZAPAS IR JO BROLIAI

PAGAL PRADŽIOS KNYGOS 37; 39–41 IR 45–47

Juozapas turėjo vienuolika brolių. Jo tėvas Jokūbas ypač mylėjo Juozapą ir padovanojo jam puošnų apdarą. Broliai jam to pavydėjo.

Vieną naktį Juozapas susapnavo du sapnus. Abiem atvejais jis buvo dėmesio centre ir buvo garbinamas. Kai jis papasakojo apie tai savo broliams, juos dar labiau apėmė pavydas ir jie labai supyko. Broliai daugiau nebesakė jam nė vieno gero žodžio.

Po kurio laiko broliai iškeliavo toli ganyti avis. Tėvas pasiuntė Juozapą jų ieškoti.

Pamatę jį ateinant, broliai surezgė piktą planą. Jie atėmė Juozapo apdarą ir įmetė brolių į gilią duobę.

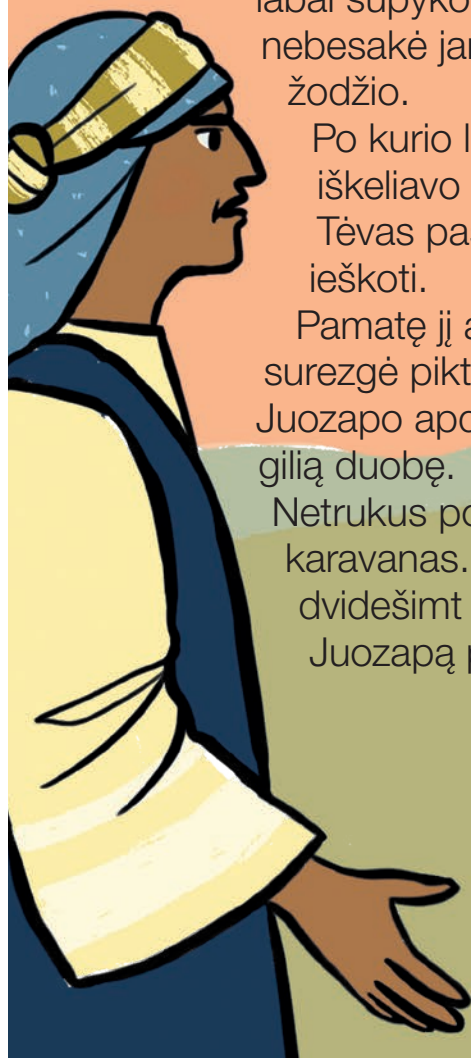
Netrukus po to praėjo karavanas. Broliai už dvidešimt sidabrinių pardavė Juozapą pirkliams, kurie

keliavo į Egiptą. Vėliau jie papasakojo tėvui, jog laukinis žvėris sudraskė Juozapą. Jokūbas labai nuliūdo ir raudojo daugelį dienų.

Juozapui Egipte buvo labai sunku. Jis netgi buvo įkalintas, nors nieko blogo nebuvo padaręs. Nepaisant to, Juozapas tvirtai laikėsi Dievo. Ir Dievas jo neapleido.

Galiausiai faraonas sužinojo apie Juozapo išmintį ir kad Dievas padėjo jam suprasti sapnus.

Faraonas išlaisvino Juozapą ir padarė jį antru pagal galingumą žmogumi šalyje. Juozapas



turėjo užtikrinti, kad būtų sukaupta pakankamai grūdų sunkmečiui.

Kai prasidėjo didelis badas, Egipte buvo pakankamai grūdų – tiek daug, kad net žmonės iš kitų šalių keliavo ten jų pirkti. Vieną dieną į Egiptą atvyko ir Juozapo broliai. Kai po

kurio laiko Juozapas jiems atskleidė savo tapatybę, jis šlovino Dievą. Juk Dievas viską sutvarkė teisingai. Juozapas atleido savo broliams už jų pikta poelgį.

Faraono kvietimu visa Juozapo šeima galėjo persikelti į Egiptą ir buvo aprūpinta sunkiu metu.



## SVEČIUOSE PAS MARCO, ERIO MIESTE (JAV)

Sveiki, aš esu Marco! Man vienuolika metų ir aš su šeima gyvenu Erio mieste. Eris yra Pensilvanijos valstijos šiaurės vakaruose (JAV), prie Erio ežero. Kanada yra kitoje ežero pusėje.

Mes čia gyvename tik trejus metus. Prieš tai gyvenome Burundyje. Burundis yra maža šalis Rytų Afrikoje, labai toli nuo Erio – daugiau nei 13 000 kilometrų! Įsivaizduokite, kad važiuojate per Vokietiją nuo viršaus iki apačios, nuo Flensburgo iki Fiuseno. Ir tai darote septynis kartus pirmyn, ir atgal. Štai kaip toli tai yra!

Mano šeima didelė. Mano tėvai turi devynis vaikus, todėl turiu keturias seseris ir keturis brolius. Esu ketvirtas vaikas ir vyriausias mano tėvų sūnus. Mano jauniausias brolis dar kūdikis. Tėtis dirba restorane, o mama rūpinasi mumis, vaikais. Nuotraukoje matote mane su broliais Christopher, Romain ir Cristian.

Mes su broliais esame gera komanda. Dažnai ką nors veikiame drauge. Pavyzdžiui, mėgstame eiti į teatrą.





Aš myliu muziką. Mokausi groti smuiku ir mušamaisiais instrumentais. Štai aš groju būgnais pavasario koncerte.

Burundis garsėja savo būgnų grupėmis, kurios groja dideliais, garsiais būgnais. Galbūt todėl mes su broliais taip mėgstame būgnus.



Bet aš užsiimu ne tik muzika. Laisvalaikiu taip pat žaidžiu futbolą.

Man patinka sekmadieniais būti bažnyčioje. Sekmadieninėje mokykloje turiu daug draugų. Vasarą mes visi dažnai einame į Erio ežero apilūdimį. Ten mums labai smagu.

Po žaidimų jaučiuosi alkanas. JAV atradau du naujus mėgstamus patiekalus: picą ir makaronus su sūriu.

Namuose mano tėvai dažnai gamina patiekalus iš Burundžio – dažniausiai su pupelėmis. Man jie vis dar labai patinka. Mmm!





■ Ilustruota: Mariya/stock.adobe

# Šventoji Vakarienė – liturgijos centras

Tai, kas skamba kaip įforminti žodžiai, iš tiesų yra tikėjimo išgyvenimas: liturgija jungia tvarką su artumu Dievui. O jos centre yra Šventoji Vakarienė – doktrininis dokumentas, apibrėžiantis jos formas, gestus ir prasmę.

Terminas „liturgija“, kilęs iš senovės graikų kalbos žodžio leiturgeia („viešoji tarnystė“), reiškia nustatytą pamaldų tvarką – žodžius, veiksmus ir gestus, kurie jose atliekami. Pamaldos, viena vertus, yra Dievo tarnystė žmogui, pasireiškianti, be kita ko, Šventosios Dvasios įkvėptu pamokslu, sakramentų šventimu ir palaiminimu; kita vertus, pamaldos reiškia žmogaus tarnystę Dievui, išreiškiamą giesme, malda ir išpažinimu.

Pamaldų ištakos yra istorinis Trejybės Dievo apsireiškimas. Jų tikslas – priminti mums apie šį Dievo apsireiškimą – Jėzuj Kristuje –, bet taip pat padaryti jį tiesiogiai prieinamą per žodį ir sakramentus. Todėl atskiri pamaldų elementai – žodžio skelbimas, sakramentų šventimas ir teikimas, malda ir palaiminimas – nėra atsitiktiniai, o būtini išganymo skelbimui ir priėmimui.

## Istorijos pokyčiuose

Konkretų būdą, kuriuo tai vyksta, ir detalią pamaldų struktūrą formuoja laikas ir jo poreikiai. Todėl suprantama, kad išorinė bažnytinių pamaldų forma laikui bėgant keičiasi. Nors katalikiškos-apaštališkos bažnyčios ir ankstyvojo apaštalų judėjimo, kilusio Hamburge, pamaldos pasižymėjo sudėtinga liturgine struktūra, šiandieninės Naujosios apaštalų bažnyčios pamaldos pasižymi paprastumu ir dėmesiu pamokslui bei sakramentams.

Pavyzdžiu buvo reformuotos pamokslų pamaldos, su kuriomis apaštalai Friedrich Wilhelm Schwarz ir Friedrich Wilhelm Menkhoff susipažino Nyderlanduose bei įdiegė savo kuruojamose bendruomenėse dar 70-aisiais XIX amžiaus metais. Šie pokyčiai, kuriuos XIX amžiaus pabaigoje priėmė visos Naujosios apaštališkos bendruomenės, pirmiausia buvo skirti vietos žiniai apie apaštalų tarnystės atnaujinimą ir artėjantį Kristaus sugrįžimą bei kuo paprasčiau tai skelbti. Be to, vietos, kuriose vykdavo pamaldos mūsų bažnyčios pradžioje, nebuvo tinkamos sudėtingai liturgijai švęsti.

XX amžiuje Naujosios apaštalų bažnyčios pamaldos tapo vis paprastesnės, todėl liturginių gestų ir matomo skirtumo tarp maldų, palaiminimų ir sakramentų buvo atsisakyta. Tai pasikeitė pirmąjį XXI amžiaus dešimtmetį, kai mūsų bažnyčioje vyko – nors ir atsargus – liturginis permąstymas. 2010 m. buvo įvesta išplėstinė liturgija, kuri pirmiausia buvo susijusi su Šventosios Vakarienių sakramento eiga ir konsekracijos žodžių apibrėžimu.

Šiame kontekste ne tik buvo iš naujo atrastas terminas „liturgija“, kurio nuo XX amžiaus pradžios buvo vengiama,



■ iliustruota: Mariya/stock.adobe

bet ir išaugo susidomėjimas liturginiais klausimais – pavyzdžiui, liturginių įvykių teologiniu pagrindu ir tinkamu jų atlikimu.

## Apaštalų rankose

Pamaldų liturgiją – kaip ir bažnytinę tvarką – privalomai nustato apaštalai (apaštalai kaip „ūkvedžiai“, Naujosios apaštalų bažnyčios katekizmas 7.4.1). Žodžiai, ištarti liturginėje tvarkoje – tokie kaip Trejybės įžanga, „Tėve mūsų“ maldos formuluotė, nuodėmių atleidimo ir ostijos išskyrimo formulės, taip pat liturginiai gestai – yra privalomi. Šis reikalavimas yra būtinas siekiant aiškiai parodyti, kad pamaldose atliekami veiksmai nėra savavališki ir nevyksta pagal atskirų asmenų pageidavimus. Tikintysis turi būti tikras, kad pamaldos vyksta vienybėje su apaštalų tarnyste ir kad teisėtas sakramentų teikimas negali būti kvestionuojamas subjektyviais ir savavališkais pakeitimais bei papildymais. Reikėtų žinoti: kiekvienas žodis ir kiekvienas gestas liturginiame įvykyje yra reikšmingas ir susijęs su mūsų bažnyčios doktrina ir tikėjimu.

Pasikartojantys liturginiai įvykiai (pavyzdžiui, Trejybės įžanga, nuodėmių atleidimas, ostijos išskyrimas ir kt.) be kita ko padeda žmonėms aiškiai parodyti nuolatinį ir patikimą Dievo prielankumą. Tokiu būdu pamaldų dalyviai gali jaustis saugūs dėl nekintančios Dievo ištikimybės.



## Šventoji Vakarienė dėmesio centre

Šventosios Vakarienės liturgija yra Naujosios apaštalu bažnyčios pamaldų centras.

Šventosios Vakarienės metu Jėzaus Kristaus buvimas bendruomenėje pasiekia kulminaciją: iki šiol prisikėlęs Viešpats pamaldose buvo dvasiškai, dabar jis yra ir realiai – būtent per savo kūną ir kraują – Šventosios Dvasios galia. Taigi, prisikėlęs Viešpats yra pašlovintame kūne ir dovanoja save bendruomenei sakramentine forma.

Šventosios Vakarienės liturgija susideda iš dviejų dalių:

- Parengiamosios dalies, kurioje išpažįstamos nuodėmės ir skelbiamas jų atleidimas. Ši dalis baigiasi aukos malda.
- Pagrindinės dalies, kuri prasideda žodžiais: „O dabar mes švęsimė Šventąją Vakarienę“, būtent duonos ir vyno išskyrimą, kuris simbolizuoja Kristaus kūno ir kraujo buvimą. Po išskyrimo įvyksta Šventoji Vakarienė, taigi, dvasininkai ir bendruomenės nariai priima išskirtąją ostiją.

## Kelyje į nuodėmių atleidimą

Trumpame kreipimesi turėtų būti pabrėžiama atgailos ir Šventosios Vakarienės svarba. Prieš atgailą būtina pakoreguoti nepakankamą atgailos suvokimą. Svarbu, jog

atgailos aktas nebūtų sumenkintas vien tik iki liturgijos, bet kad būtų aišku, jog atgaila – kaip savo nepakankamumo pripažinimas ir visiška priklausomybė nuo Dievo malonės – apskritai yra būtina krikščioniškojo tikėjimo sudedamoji dalis.

Katekizme 7.4.1 pabrėžiama: „Apaštalu tarnystė, ‘kuri skelbia susitaikinimą’ (2 Kor 5, 18–19), ragina atgailauti ir veda žmogų prie Dievo atpirkimo per Jėzų Kristų.“

Nuodėmių atleidimas neįvyksta automatiškai, jį galima pasiekti tik atgaila. Leidinys „Mintys apie nuodėmių atleidimą“ (specialus „Pagrindinių minčių“ numeris, LG SN 2/2015) pateikiami šie teiginiai:

„Norint gauti nuodėmių atleidimą, reikia intensyvaus pasiruošimo. Mes turime

- atlikti išsamų savęs vertinimą ir suvokti savo klaidas.
- išpažinti nuodėmę Dievo akivaizdoje. Tai reiškia ne tik pripažinti savo klaidas, bet ir kaltę.
- apgailauti. Trokštame išreikšti savo ryžtą tapti geresniais.
- ryžtingai leistis į susitaikymo su mūsų artimuoju kelią.“

Atgaila ir nuodėmių atleidimas yra būtinos prielaidos, kad būtume verti dalyvauti Šventojame Vakarienėje.

## Atgailos giesmė ir malda „Tėve mūsų“

Atgailos giesmė giedama sėdint, nes sėdėjimas šiame kontekste yra savirefleksijos išraiška. Todėl reikia atidžiai pasirinkti giesmę, kurioje būtų giedama apie žmogaus nuodėmingumą ir atgailos būtinybę.

Jei bendruomenė nori atgailauti tyloje, svarbu, kad jie pirmiausia žinotų, kam ši tyla gali būti panaudota: pavyzdžiui, prašyti atleidimo už nusižengimus Dievo valiai ir prašyti sustiprinti troškimą atleisti.

Tai, kad maldą „Tėve mūsų“ bendruomenė kalba prieš nuodėmių atleidimą ir Šventosios Vakarienes išskyrimą, yra susiję su tuo, jog Naujosios apaštalų bažnyčios liturgijoje ji suprantama kaip malda prie stalo („Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien“) ir kaip atgailos malda („Atleisk mums mūsų kaltes“).

Pamaldų vedantysis/vedančioji kviečia bendruomenę prisijungti prie maldos: „Atsistokime maldai, kurios mus išmokė Viešpats Jėzus.“ Nuoroda į tai, kad Jėzus Kristus mokė savo pasekėjus melstis, pabrėžia šios maldos reikšmę ir įpareigojantį pobūdį. Kas šią maldą kalba, tas meldžiasi kartu su Jėzumi Kristumi ir įsipareigoja įgyvendinti maldos prašymus bei teiginius savo gyvenime.

## Išteisinimas

Oficialus išteisinimo tekstas skamba taip: „Mano siuntėjo, apaštalo, pavedimu skelbiu jums džiugią žinią: mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, gyvojo Dievo Sūnaus, vardu jums yra atleidžiamos jūsų nuodėmės. Prisikėlusiojo ramybė tebūnie su jumis! Amen.“

Pamaldų vedantysis pirmiausia aiškiai pabrėžia, kad nuodėmių atleidimas suteikiamas apaštalo pavedimu ir yra tiesiogiai susijęs su apaštalų įgaliojimu. Nuodėmės atleidžia Dievas. Šis skelbimas skirtas nusidėjėlio nuraminimui, jog Dievas yra gailestingas ir atleidžia nuodėmes.

Prieš tai cituotame leidinyje „Mintys apie nuodėmių atleidimą“ teigiama: „Apaštalas skelbia atleidimą, bet atleidžia Dievas. Apaštalų įgaliojimas dėl nuodėmių atleidimo nėra automatinis. Tačiau vien apaštalo paskelbto

nuodėmių atleidimo nepakanka nuodėmėms nuplauti. Atleidimas veiksmingas tik tuo atveju, jei nusidėjėlis atgailauja ir nori atleisti. Įgaliojimas, kuriuo apaštalai skelbia nuodėmių atleidimą, iš esmės remiasi jų pavedimu teisingai skelbti žodį ir teisingai teikti sakramentus. Nusidėjėlis yra užtikrintas, kad gaus nuodėmių atleidimą, jei su tikėjimu pasitikės apaštalų tarnystės autoritetu. Apaštalai veikia kaip Kristaus pasiuntiniai: per juos pats Jėzus Kristus skelbia tikinčiajam išteisinimą“ (LG SN 2/2015). Be to, pabrėžiama: „Dievas gali atleisti nuodėmes visiškai nepriklausomai nuo tarnystės ir bažnyčios! Tačiau tik tie, kurie iš apaštalato gavo nuodėmių atleidimo patikinimą, gali būti tikri, jog jų nuodėmės yra tikrai atleistos.“

Atgaila ir nuodėmių atleidimas yra pasiruošimas oriam Šventosios Vakarienes šventimui. Kitame žurnalo „community“ numeryje, antroje dalyje, bus parodyta, kodėl kiekvienas liturgijos žingsnis yra orientuotas į susitikimą, bendrystę ir išganymą.



Leidykla

Leidėjas: Helge Mutschler, Überlandstrasse 243, 8051 Ciurichas/Šveicarija

Leidykla Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Noi-Izenburgas/Vokietija

Redaktorius: Simon Heiniger



Nuotraukos: Pietų Afrikos NAB

# Viena bažnyčia, viena Dvasia, nauja vadovybė

Naujoji apaštalu bažnyčia turi naują vyriausiąjį apaštalą: per Sekmines dabartinis apaštalas Jean-Luc Schneider ordinavo savo įpėdinį Helge Mutschler. Šimtai tūkstančių bažnyčios narių stebėjo tiesioginę transliaciją iš Pietų Afrikos Respublikos.

Bažnyčia kaip Kristaus kūnas, kurio nariai labai skirtingi, bet geriausiai veikia tik kartu – apie tai buvo pamaldos Tafelsig (Keiptaunas) bendruomenėje. To pagrindas buvo Biblijos žodis iš 1 Korintiečiams 12,13: „Mes visi buvome pakrikštyti vienoje Dvasioje, kad sudarytume vieną kūną, visi – žydai ir graikai, vergai ir laisvieji; ir visi buvome pagirdyti viena Dvasia.“

Dalyviai, tiek esantys ten, tiek stebėję tiesioginę transliaciją, buvo giliai sužadinti ir stebėjo pamaldų pabaigoje, kaip vyriausiasis apaštalas Schneider ordinavo savo įpėdinį, o vėliau vyriausiasis apaštalas Mutschler išleido į poilsį savo pirmtaką.

Vyriausiasis apaštalas Schneider tarptautinei bažnyčiai vadovavo nuo 2013 metų. Jo kadencija buvo paremta katekizmu, kurį jo pirmtakas Wilhelm Leber suformulavo kaip pirmąjį išsamų Naujosios apaštalu doktrinos išdėstymą. Vadovaujant vyriausiajam apaštalui Schneider, krašto apaštalu susirinkimas išaiškino likusius klausimus, ypač susijusius su tarnystės suvokimu.

Jo kadencijai taip pat buvo būdingos pastangos organizaciniu požiūriu pritaikyti bažnyčią prie besikeičiančio pasaulio ir stiprinti tarptautinį bendradarbiavimą. Tačiau iš esmės buvo stengiamasi žodžiais ir darbais suderinti tikinčiuosius su Jėzumi Kristumi ir paruošti juos jo sugrįžimui.

Vyriausiasis apaštalas Schneider jau kurį laiką turėjo savo akiratyje potencialų įpėdinį: apaštalą, kuris 2021 m. buvo paskirtas Šiaurės ir Rytų Vokietijos krašto apaštalo padėjėju. Tuo metu net ir minėtas krašto apaštalas nežinojo, „kad jo padėjėjas niekada netaps jo įpėdiniu“. Vyriausiasis apaštalas apie tai užsiminė oficialių posėdžių metu Hanoveryje 2025 metų rugpjūtį.

„Ilgai meldžiausi, taip, grūmiausi su Dievu“, – per Sekmines pranešė bažnyčios vadovas, prieš pat paskiriant apaštalą Mutschler vyriausiuoju apaštalo padėjėju ir tokiu būdu įvardijant jį savo paskirtuoju įpėdiniu. „Dievas išklausė šią maldą. Šiandien galiu su absoliučiu užtikrintumu ir pasitikėjimu paskelbti, ką Dievas pasirinko būti mūsų kitu vyriausiuoju apaštalu.“

Helge Mutschler, gimęs Tiubingene 1974 m., turi teisės mokslų daktaro laipsnį. Prieš pradėdamas pilnu etatu dirbti bažnyčiai, jis buvo Žemutinės Saksonijos mokesčių konsultantų rūmų generalinis direktorius. Pirmąją dvasinę užduotį jis gavo 1994 metais; 2015 metais vyriausiasis apaštalas Jean-Luc Schneider jį ordinavo apaštalu. Jis yra vedęs ir yra dviejų vaikų tėvas.

Helge Mutschler jau buvo nubrėžęs dvasinį akcentą 2025 metų Sekminių pamaldose. Savo pamoksle jis kalbėjo apie Sekmines kaip apie „širdies kalbos pradžią“. Šventoji Dvasia atveria mūsų akis Dievui, mūsų pačių vertei Dievo akivaizdoje ir artimui. Susiskaldžiusiame pasaulyje svarbu daryti gera ir kurti taiką Šventosios Dvasios galia.

Pirmieji atsakymai į klausimą, kas iš tikrųjų yra tas naujasis žmogus, pasirodė iškart po jo paskyrimo interviu Tarptautinės Naujosios apaštalų bažnyčios naujienų portalui nac.today. „Tai didžiulis dalykas“, – apie savo pašaukimą sakė Helge Mutschler. „Neturiu kito pasirinkimo, kaip tik pasitikėti Dievu.“ Todėl: „Priimu šį pašaukimą su labai aiškiu vidiniu „taip“ tikėjime ir pasitikėjime Dievu.“

Pavyzdžiui, jam svarbu:

- *Sielovada*: „Taip norėčiau, kad... atsirastų „troškimas sielovadai.“ Nes: „Sielovada jungia. O kur yra ryšys, ten prasideda dangaus paguoda ir džiaugsmas.“
- *Įvairovė*: „Kaip spalvinga gėlių pieva – bendruomenė gali būti tokia įvairi. Ir kaip gražu, kai gali pasakyti: matau tave, gerbiu tave – net jei esi kitoks. Nes aš pats taip pat esu kitoks nei kitas žmogus.“
- *Dialogas*: „Įvairovė veikia tik per dialogą. Dialogas yra bendras procesas, kurio metu įveikiami skirtumai, nenorint jų pašalinti.“

Naujasis vyriausiasis apaštalas taip pat yra susipažinęs su tikėjimo kelionės pakilimais ir nuosmukiais: „Sunkių savo gyvenimo laikotarpiu aš atsiribojau nuo Dievo ir priekaištavau jam. Tai tęsėsi kurį laiką, o tada įvyko kai kas nuostabaus.“ Būtent: „Šis Dievas nenusisuka, bet lieka ištikimas mano gyvenime. Mane šis Dievas, jo malonė, absoliučiai sužavėjo... ir žavi iki šiol.“

## PORTRETAS: HELGE MUTSCHLER

Helge Mutschler gimė 1974 m. rugpjūčio 8 d. Tiubingene (Vokietija) ir užaugo su trimis broliais bei seserimis Freudenštate, Švarcvalde.

Po abitūros ir atlikęs civilinę tarnybą, Helge Mutschler nuo 1995 metų studijavo teisę Hanoverio universitete. Sėkmingai baigęs studijas ir 2003 metais priimtas į advokatūrą, jis perėmė Žemutinės Saksonijos mokesčių konsultantų rūmų valdymą. 2005 metais jis įgijo teisės daktaro laipsnį.

Nuo 2007 metų Helge Mutschler yra vedęs Ann Juliette. Šeima su vaikais gyvena Hanoveryje, Žemutinės Saksonijos sostinėje.

Būdamas 20 metų, jis priėmė pirmąjį tarnystės pavedimą kaip jaunesnysis diakonas. Vėliau sekė ir kiti tarnystės pavedimai bei ordinacijos. 2015 metais, kai jam buvo 41-eri, vyriausiasis apaštalas Jean-Luc Schneider ordinavo jį apaštalu.

Po šešerių metų, 2021-aisiais, jis buvo paskirtas Šiaurės ir Rytų Vokietijos krašto apaštalo padėjėju. Šiose pareigose jis kuravo ne tik Vokietijos bendruomenes, bet ir Naujosios apaštalų bažnyčios krikščionis Didžiojoje Britanijoje, Airijoje, Šiaurės Europoje, Rusijoje ir Centrinėje Azijoje. Paskyrus jį vyriausiojo apaštalo padėjėju per 2025 metų Sekmines, buvo atsakyta į tarptautinės bažnyčios vadovybės įpėdinio klausimą.

# Apžvalga

- |            |                          |
|------------|--------------------------|
| 01.07.2026 | Kinšasa (Kongo D. R.)    |
| 03.07.2026 | Demba (Kongo D. R.)      |
| 05.07.2026 | Kananga (Kongo D. R.)    |
| 16.08.2026 | Hanau (Vokietija)        |
| 23.08.2026 | Kišiniovas (Moldova)     |
| 30.08.2026 | Roitlingenas (Vokietija) |
| 06.09.2026 | Oldenburgas (Vokietija)  |
| 12.09.2026 | Budapeštas (Vengrija)    |
| 13.09.2026 | Budapeštas (Vengrija)    |
| 27.09.2026 | Karačis (Pakistanas)     |

New Apostolic Church  
International

